

Vergaderjaar 2015–2016

34 196

Wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en enige andere wetten in verband met een regeling voor het elektronische berichtenverkeer (Wet elektronisch berichtenverkeer belastingdienst)

A

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR FINANCIËN¹

Vastgesteld 15 september 2015

Het voorbereidend onderzoek heeft de commissie aanleiding gegeven tot het maken van de volgende opmerkingen en het stellen van de volgende vragen.

1. Inleiding

De leden van de **VVD**-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van het onderhavige wetsvoorstel. Zij hebben nog enkele vragen.

De leden van de **CDA**-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van het voorliggende wetsvoorstel. Zij zouden de regering hierover graag nog enkele vragen stellen.

De leden van de **D66**-fractie hebben met interesse kennisgenomen van dit wetsvoorstel dat beoogt een «eenvoudiger, eenduidiger en informeler contact tussen belastingplichtigen en de Belastingdienst» te realiseren². Deze leden hebben nog meerdere vragen.

De leden van de **PvdA**-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van het voorliggende wetsvoorstel. Graag maken zij gebruik van de gelegenheid om de regering hierover enkele vragen te stellen. Zij kijken uit naar de antwoorden van de regering.

De leden van de **ChristenUnie**-fractie hebben met interesse maar ook met zorg kennisgenomen van het wetsvoorstel. Zij hebben daarover een aantal vragen.

¹ Samenstelling:

Elzinga (SP), Ten Hoeve (OSF), Knip (VVD), Backer (D66), Ester (CU), De Grave (VVD) (*voorzitter*), Hoekstra (CDA) (*vice-voorzitter*), Postema (PvdA), Sent (PvdA), Van Strien (PVV), Vos (GL), Kok (PVV), Bruijn (VVD), Van Apeldoorn (SP), Dercksen (PVV), Van Kesteren (CDA), Knapen (CDA), Köhler (SP), Prast (D66), Van Rij (CDA), Rinnooy Kan (D66), Van Rooijen (50PLUS), Schalk (SGP), Teunissen (PvdD), Van de Ven (VVD), Vreeman (PvdA).

² Vgl. *Kamerstukken II* 2014–2015, 34 196, nr. 3, p. 2.

2. Elektronisch berichtenverkeer

2.1 Van papier naar digitaal

De leden van de **VVD**-fractie hebben begrip voor de invoering voor de burger van verplicht elektronisch berichtenverkeer met de Belastingdienst, gelet op de voortschrijdende digitalisering van de samenleving. Deze ontwikkeling past in het kader van de jaarlijkse digitale aangifte. Ter zake van de digitale aangifte zijn belangrijke slagen gemaakt, maar een verdere optimalisering dient te worden nagestreefd. Als voorbeeld geldt dat dividend en de afgedragen dividendbelasting in geval van een dividenduitkering aan een directeur-grotaandeelhouder regulier binnen één maand bij de Belastingdienst bekend zijn, maar dat deze gegevens niet zijn opgenomen in het vooringevulde aangiftetiljet. Ook gemeentelijke vacatiegelden worden tijdig aan de Belastingdienst gemeld, maar vacatiegelden worden ook nog niet overgenomen in de digitale aangifte. Deze enkele voorbeelden, maar er zijn er meer, geven de indruk dat de digitale belastingaangifte goed functioneert in eenvoudige situaties van een werknemer met een eigen woning, bankrekening, verzekeringen en dergelijke. De aan het woord zijnde leden vragen de regering of de status van de digitale aangifte quasi is te vergelijken met een eindheffing van inkomstenbelasting in eenvoudige situaties. Wil de regering de Kamer blijvend informeren hoe het traject eruitziet van de voortgang van de vervolmaking van de digitale aangifte?

In de onderbouwing van het wetsvoorstel geeft de regering onder meer aan dat het internetgebruik in Nederland is toegenomen en dat 95 procent van de belastingaangiften digitaal is. De regering geeft niet aan hoeveel procent van de belastingplichtigen gebruik maakt van de mogelijkheid om berichten van de belastingdienst digitaal te ontvangen. Die mogelijkheid is er al, en de Belastingdienst heeft belastingplichtigen (in een kader op de blauwe envelop) ertoe opgeroepen om daartoe hun account op MijnOverheid te activeren. De leden van de D66-fractie vragen de regering hoeveel procent van de Nederlandse belastingplichtigen tot nu toe aan deze oproep gehoor heeft gegeven.

Volgens de memorie van toelichting is «het verzenden en ontvangen van berichten op papier (...) voor belastingplichtigen meer werk dan het verzenden of ontvangen van dezelfde berichten langs elektronische weg».³ De aan het woord zijnde leden vragen de regering om een toelichting op de hoeveelheid werk voor de belastingplichtige van het ontvangen van berichten op papier respectievelijk langs elektronische weg. Belastingplichtigen ontvangen papieren belastingpost in hun fysieke brievenbus, waarin ook hun overige papieren post. Het legen van deze brievenbus is een dagelijkse, weinig tijd en moeite kostende, routine. Uitgaande van vijf berichten per jaar kost het ontvangen de belastingplichtige niet meer dan tien minuten per jaar. Volgens het wetsvoorstel moet de belastingplichtige naar zijn persoonlijke, beveiligde elektronische postbus van de overheid gaan om te zien of daar post van de Belastingdienst is binnengekomen. Het is dus niet zo dat de elektronische berichten van de Belastingdienst binnenkomen in de e-mailbox van de belastingplichtige. De belastingplichtige weet niet wanneer er post is, en is er zelf verantwoordelijk voor als hij een bericht niet of te laat heeft opgehaald en daardoor geen of te laat actie onderneemt. Ervan uitgaande dat het inloggen en het ophalen van post bij de aparte brievenbus twee minuten duurt, en dat de belastingplichtige – om er zeker van te zijn dat hij niet iets belangrijks mist – elke werkdag kijkt of er post is binnengekomen, is de belastingplichtige in het voorgestelde systeem 400 minuten per jaar kwijt. Nu zal de belastingplichtige dat niet doen, maar stel dat hij dat eens in de

³ *Kamerstukken II* 2014–2015, 34 196, nr. 3, p. 3.

twee weken doet, dan zijn dat nog altijd 52 minuten per jaar. De leden van de D66-fractie vragen de regering dan ook om een onderbouwing voor de uitspraak dat het voorgestelde elektronische systeem minder werk voor de belastingbetaler zou zijn dan het huidige, papieren systeem.

De Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO) communiceert sinds enige tijd met studenten op een manier die vergelijkbaar is met wat nu wordt voorgesteld voor de Belastingdienst. Met dit verschil dat DUO studenten wel per e-mail ervan op de hoogte stelt als er een bericht voor ze is in de digibox. De meerderheid van de klachten over DUO gaat over deze problematiek. Al in het eerste jaar na invoering heeft DUO deurwaarders naar 10.000 MBO-studenten moeten sturen, omdat die hun lesgeld niet op tijd hadden betaald. DUO nam de incassokosten voor eigen rekening omdat «de mails die ze naar studenten stuurde blijkbaar geen trigger waren om in te loggen». De leden van de D66-fractie vragen de regering of het klopt dat ook de Belastingdienst dit systeem van aanmaningen via de digibus zal hanteren en zo ja, of zij vergelijkbare problemen verwacht als zal worden overgegaan op elektronisch berichtenverkeer van de Belastingdienst. Een korte responstijd is voor de Belastingdienst van belang. Meer dan 90 procent van de Nederlanders leest de blauwe envelop van de Belastingdienst binnen een week na ontvangst. Uit onderzoek van de Belastingdienst zelf blijkt verder dat belastingplichtigen bijna twee keer zo snel reageren als op hun blauwe envelop een persoonlijk ogende boodschap staat. De aan het woord zijnde leden vragen de regering hoeveel procent van de Nederlanders berichten in de digibox binnen een week na ontvangst leest en wat het verwachte effect van de voorgestelde wijziging van het berichtenverkeer op de responstijd is.

Een van de uitgangspunten voor digitale communicatie van de overheid met de burger is volgens de Nationale ombudsman «de instantie wijst de burger de weg». De leden van de D66-fractie vragen de regering of zij het eens is met dit uitgangspunt. Ook vragen zij of de regering van mening is dat het wetsvoorstel aan dit uitgangspunt voldoet. Immers, de belastingplichtige ontvangt geen bericht van de Belastingdienst (per SMS of e-mail) dat er post is om op te halen. Verder vragen de leden of de regering bekend is met het onderzoek van de Nationale ombudsman waaruit blijkt dat 95 procent van de burgers de keus wil hebben tussen papier en digitaal als het gaat om communicatie met de overheid en dat bijna de helft van laagst opgeleiden geen voordeel ziet in een digitale overheid⁴. Ook vragen de leden aan de regering in hoeverre het in het wetsontwerp voorgestelde berichtenverkeer aansluit bij de spelregels zoals neergelegd in het rapport «In het krijt bij de overheid» van de Nationale ombudsman⁵.

De leden van de **PvdA**-fractie lezen dat 82 procent van degenen die contact zoeken met de Belastingdienst, dat elektronisch doet. Graag vernemen zij van de regering wat de persoonskenmerken zijn van degenen die geen contact zoeken via de website. Hoe meent de regering deze groep te kunnen bedienen in de context van het voorliggende wetsvoorstel?

Daarnaast ontvangen deze leden graag inzicht van de regering op de gevolgen van het voorliggende wetsvoorstel voor de functionaliteit van MijnOverheid. Welke eisen dienen er, bijvoorbeeld, aan de archief functie te worden gesteld? En welke maatregelen is de regering voornemens te nemen om de kwetsbaarheid voor fraude met DigiD te elimineren?

⁴ De Nationale ombudsman, *De burger gaat digitaal*, rapport 2013/170, 9 december 2013.

⁵ De Nationale ombudsman, *In het krijt bij de overheid. Verstandig invorderen met oog voor maatschappelijke kosten*, rapport 2013/003, 17 januari 2013.

De leden van de **ChristenUnie**-fractie stellen vast dat het wetsvoorstel niet alleen een wettelijke basis invoert voor het verplicht stellen van elektronisch berichtenverkeer van en met de Belastingdienst, maar om bredere toepassingsgebieden waaronder voorzieningen voor elektronisch berichtenverkeer (MijnOverheid/Berichtenbox), elektronische authenticatie (DigiD) en elektronische registratie van machtigingen en het raadplegen ervan (DigiD Machtigen). Dit bredere voorzieningenpalet maakt duidelijk dat de reikwijdte van het wetsvoorstel (veel) breder is dan de verplichte elektronische communicatie tussen belastingplichtige en Belastingdienst. Ook de Raad van State wees hierop. Is dit een doelbewuste keuze van de regering, zo vragen de aan het woord zijnde leden, en welke argumentatie gold hierbij? Is daarvoor niet veel bredere en aparte wetgeving vereist? Zo ja, hoe gaat de regering dit vormgeven? Er wordt in reactie op het advies van de Raad van State gesproken van een Wet digitale overheid. Kan de regering nadere informatie hierover verstrekken, ook qua tijdspad en synchronisatie met voorliggend wetsvoorstel?

2.2 Ingroeimodel

De leden van de **VVD**-fractie vragen de regering om zeker te stellen dat de burger tijdig en voldoende wordt geïnformeerd over zijn verdergaande digitale verplichtingen tijdens de intensivering in de komende jaren van het verplichte elektronische berichtenverkeer met de Belastingdienst. Het gegeven van een kaderwet biedt de regering flexibiliteit, maar leidt mogelijk tot onvoldoende parlementaire controle op het voortschrijdende verplicht elektronische berichtenverkeer met de belastingplichtige burger. Voornoemde leden vernemen graag van de regering hoe zij de niet-gedigitaliseerde burger wil bereiken, opdat deze ook tijdig noodzakelijke maatregelen kan nemen om als *compliant* burger aan zijn aangifteverplichtingen te kunnen voldoen.

Voorts verzoeken deze leden de regering om flankerend beleid voor het opleggen van bestuurlijke boeten te ontwikkelen in de overgangperiode bij de geleidelijke intensivering van de invoering van verplichtingen voor de burger op grond van de Wet elektronisch berichtenverkeer Belastingdienst (EBB). Onverkorte oplegging van bestuurlijke verzuimboeten (tot € 5.278; bedrag 2015) en/of vergrijpboeten (tot 100% van het belastingbedrag) op grond van Hoofdstuk VIII A van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) lijken gedurende de gewenningsperiode niet passend. De leden verzoeken de regering om de Kamer vóór de inwerkingtreding van de Wet EBB te informeren over flankerend boetebeleid in de gewenningsperiode van de Wet EBB.

De leden van de **CDA**-fractie merken op dat het Register Belastingadviseurs heeft gesuggereerd pas met de schriftelijke aangiften te stoppen zodra het gebruik van de Berichtenbox boven een bepaald percentage is gekomen.⁶ In het wetgevingsoverleg met de Tweede Kamer bleek echter dat volgens de regering de Belastingdienst vastloopt wanneer niet eenduidig voor één systeem (c.q. het elektronische) wordt gekozen.⁷ Een overgangstermijn waarin zowel schriftelijke als elektronische aangifte kan worden gedaan, lijkt daarom niet tot de mogelijkheden te behoren, hoe wenselijk dat ook zou kunnen zijn. Klopt dit?

De leden van de **D66**-fractie wijzen erop dat de belastingmoraal – en daarmee naleving en belastingopbrengst – positief wordt beïnvloed door de door belastingplichtigen gepercipieerde procedurele rechtvaardigheid.

⁶ Brief van het Register Belastingadviseurs n.a.v. de Nota naar aanleiding van het verslag (*Kamerstukken II* 2014–2015, 34 196, nr. 7) van 25 juni 2015, ter inzake gelegd op de Afdeling inhoudelijke ondersteuning onder griffienummer 157468.

⁷ *Kamerstukken II* 2014–2015, 34 196, nr. 18, p. 8–9.

Zij vragen of de regering heeft onderzocht of een overgang op het voorgestelde berichtensysteem de perceptie van procedurele rechtvaardigheid beïnvloedt en zo ja, wat hiervan de uitkomst is.

De regering geeft aan dat het overgrote deel van de belastingaangiften nu al langs digitale weg plaatsvindt en dat de stap naar verplichte elektronische aangifte een kleine is. Daar staat, blijkens het nader rapport, evenwel tegenover dat blijkens onderzoek bijna een vijfde (17%) van de Nederlanders moeite heeft om hulp te vinden bij de aangifte van hun belasting.⁸ Dat geldt vooral voor zwakke groepen die over weinig sociale netwerken en sociaal kapitaal beschikken. In absolute aantallen is dit een groep die niet over het hoofd mag worden gezien. Zij zullen zich gedwongen zien hun belastingaangifte uit te besteden of anderszins een oplossing te vinden. De regering kiest hier voor een ingroeimodel en wil groepen ondersteunen die in digitaal opzicht hulpbehoevend zijn of niet beschikken over de technologie om met de overheid over en weer te communiceren. Gezien de voorgaande analyse steunen de leden van de **ChristenUnie**-fractie dit hulpaanbod, maar de uitwerking ervan blijft te ongewis. Kan de regering nader uiteenzetten hoe het ingroeimodel operationeel zal worden vormgegeven, ook in de tijd gezien, op welke groepen het model zich met name richt, welke middelen daarvoor worden uitgetrokken en hoe het proces zal worden gemonitord? Is de lezing van de leden correct dat het ingroeimodel slechts een jaar beslaat?⁹ Zo ja, dan is deze termijn, gezien de positie van zwakke groepen met geen of gebrekkige digitale vaardigheden, veel te kort. Zo nee, wat wordt dan bedoeld met termen als «op termijn»? Graag een reactie en uitleg op dit punt.

2.3 Uitgezonderde groepen

De leden van de **CDA**-fractie hechten aan meer precisie als het gaat om groepen die – om welke reden dan ook – niet elektronisch met de Belastingdienst kunnen verkeren. De leden willen graag weten wat daarvoor de criteria zullen zijn en hoe zulke groepen dan anderszins de weg gewezen blijft worden.

De leden van de **PvdA**-fractie constateren dat de mogelijkheid wordt gecreëerd om bij ministeriële regeling per proces of beschikking te bepalen of er een mogelijkheid is om langs een andere weg berichten en beschikkingen te verzenden. Hierbij kan gedifferentieerd worden naar groepen belanghebbenden. Graag vernemen de leden op basis van welke overwegingen deze differentiatie doorgevoerd zou kunnen worden. Voorts is er de mogelijkheid omstandigheden aan te wijzen waaronder de verplichting niet geldt. Ook hier verneemt voornoemde leden graag van de regering om welke omstandigheden het zou kunnen gaan. Blijkens het onderzoek «De eOverheid vanuit gebruikersperspectief» uitgevoerd door de Universiteit Twente kan de overheid bijna de helft van de 65-plussers en 19 procent van de laagopgeleiden niet bereiken met elektronische overheidsdiensten.¹⁰ Dit onderzoek roept bij de leden van de PvdA-fractie vragen op: Welke consequenties verbindt de regering daaraan? Op welke wijze wordt toegankelijkheid voor iedereen gegarandeerd? En hoe wordt aangesloten op de diversiteit in communicatiebehoefte?

⁸ Kamerstukken II 2014–2016, 34 196, nr. 4, p. 12.

⁹ Kamerstukken II 2014–2015, 34 196, nr. 5, p. 3.

¹⁰ Lidwien van de Wijngaert, Jan van Dijk en Sanne ten Tije, *De eOverheid vanuit gebruikersperspectief. Motieven en gedrag van Nederlandse burgers ten aanzien van het gebruik van de elektronische overheid*, Universiteit Twente, Center for e-Government Studies, juni 2011.

Meer in het algemeen ontvangen de aan het woord zijnde leden graag een reactie op de aanbevelingen in voornoemd onderzoek voor zover deze betrekking hebben op het voorliggende wetsvoorstel. Zo schrijven de onderzoekers: «Diensten die zijn gericht op het downloaden of uploaden van formulieren zijn inmiddels door de technologie achterhaald» (aanbeveling 5, p. 61). En: «Gebruik positieve prikkels in deze relatief vroege fase van elektronische dienstenontwikkeling» (aanbeveling 11, p. 63). Voorts betreffen aanbevelingen 9 en 10 de groep die digitaal minder vaardig is en waarvoor de aan het woord zijnde leden hierboven aandacht vragen.

Een belangrijk zorgpunt van de leden van de **ChristenUnie**-fractie betreft de stelligheid waarmee het wetsvoorstel inzet op het verplichte louter elektronische berichtenverkeer tussen belastingplichtigen en de Belastingdienst. Artikel 3a van het wetsvoorstel spreekt van het feit dat deze berichten «uitsluitend elektronisch verzonden» worden. De memorie van toelichting zegt het als volgt: «Daarbij is het streven om het berichtenverkeer tussen de belastingplichtige en de Belastingdienst op langere termijn uitsluitend nog langs elektronische weg te laten plaatsvinden».¹¹ Waarom, zo vragen de leden, wordt deze stelligheid betracht? Waarom worden geen alternatieven gebruikt als «in beginsel», «in de regel» of «standaard»? Immers, belastingplichtigen zijn niet in gelijke mate toegerust met digitale vaardigheden om naar behoren aan deze elektronische verplichting te voldoen. Deze competenties zijn ongelijk verdeeld in onze multimediale samenleving, waar de scheidslijnen vaak langs verschillen in opleiding en leeftijd (en combinaties daarvan) lopen. Waarnemers spreken hier wel van een *digital divide*, een kloof tussen Nederlanders die wel en Nederlanders die niet over de juiste digitale vaardigheden beschikken om optimaal in onze internetsamenleving te participeren. Zeker, het gebruik van moderne media en communicatietechnologie is gemeengoed geworden – en dat zal alleen maar toenemen – maar er blijven groepen die zich hier maar moeilijk staande kunnen houden en zich aan de rand van de digitale samenleving bevinden. Groepen die geen computer hebben en digitale *skills* ontberen. Recent heeft de Nationale ombudsman ook op dit probleem gewezen.¹² Onderzoek van het Sociaal en Cultureel Planbureau laat zien dat het verhoudingsgewijs vooral jongeren en hoogopgeleiden zijn die gebruik maken van gemedieerde communicatie en online actief zijn.¹³ Zij zijn degenen die als eersten technologische innovaties adopteren. Lager opgeleiden en ouderen hebben hiervoor meer tijd nodig. De aan het woord zijnde leden zien zeer wel dat de overheid in toenemende mate langs digitale weg met de burger communiceert. Zij zien daar ook de voordelen van. Zij vragen echter wel serieuze aandacht voor bevolkingsgroepen die participatieproblemen ondervinden indien deze wijze van communiceren tot norm verheven wordt. Het mag niet zo zijn dat digitale overheidscommunicatie de digitale ongelijkheid in de samenleving reproduceert. De overheid moet toegankelijk blijven voor groepen die problemen ondervinden op het terrein van digitale zelfredzaamheid. Onderschrijft de regering dit principe, zo vragen deze leden? Zo ja, waarom heeft de regering dan toch vastgehouden aan de stellige bewoordingen van het wetsvoorstel? Bij ministeriële regeling wordt een lijst uitzonderingen geformuleerd op het verplichte elektronische berichtenverkeer. Graag vernemen de leden van de ChristenUnie-fractie aan welke type uitzonderingen de regering

¹¹ *Kamerstukken II 2014–2015, 34 196, nr. 3, p. 2.*

¹² De Nationale ombudsman, *De burger gaat digitaal*, 9 december 2013, rapportnr. 2013/170.

¹³ Nathalie Sonck en Jos de Haan, *Media: Tijd in beeld. Dagelijkse tijdsbesteding aan media en communicatie* (Het culturele draagvlak, deel 14), Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau, februari 2015.

denkt en welke groepen daarbij in beeld zijn. Het nader rapport stelt dat het daarbij expliciet niet gaat om groepen met beperkte digitale vaardigheden en beperkte ICT-hulpmiddelen; deze groepen zal ondersteuning worden geboden om aan hun digitale verplichting te voldoen.¹⁴ Kan de regering dit traject nader invullen en van meer details voorzien? Is het reguliere ondersteuningspakket van de Belastingdienst hier voldoende of worden extra diensten geboden en middelen aangewend? Hoe gaat de Belastingdienst deze groepen traceren? Veel van deze groepen hebben geen email-adres. Wanneer kan de ministeriële regeling tegemoet worden gezien en worden de beide Kamers daarover nog geraadpleegd?

2.4 Ondersteuning bij berichtenverkeer

De leden van de **CDA**-fractie stellen de vraag of de Staatssecretaris wat preciezer kan zijn bij de toelichting over de hulp bij aangifte (HUBA)? Hoe gaat dat werken, welke service mag iemand die hulp vraagt verwachten en hoe vraagt iemand om deze hulp? En voor hoe lang is deze service voorzien? En wat voor inschatting maakt de regering over de aantallen belastingplichtigen die ervan gebruik zullen maken, c.q. is daarvoor adequate capaciteit voorhanden?

2.5 Juridische inbedding infrastructuur elektronisch berichtenverkeer

De leden van de **PvdA**-fractie lezen dat de aanwijzing van de persoonsgegevens gebeurt in een algemene maatregel van bestuur (AMvB). Graag vernemen zij van de regering of het College bescherming persoonsgegevens om advies zal worden gevraagd over de AMvB. Zo ja, zal dit advies met de Eerste Kamer gedeeld worden?

2.6 Rechtsbescherming

In het wetgevingsoverleg met de Tweede Kamer heeft de Staatssecretaris van Financiën aangegeven dat de Belastingdienst de aangegeven informatie in de Berichtenbox langer dan één jaar zal archiveren.¹⁵ Op dat moment voor de zomer had de regering nog geen precieze voorstelling van een geschikte bewaarperiode. De leden van de **CDA**-fractie stellen de vraag of dat inmiddels al duidelijker is geworden en zo ja, wat de argumenten bij de gekozen periode zijn.

De burger wordt verantwoordelijk gehouden voor het gebruik van DigiD, behoudens tegenbewijs. De leden van de **D66**-fractie vragen de regering of dit ook geldt voor het voorgestelde berichtenverkeer en zo ja, hoe zich dit verhoudt tot het verdedigingsbeginsel.

3. Uitvoeringsaspecten Belastingdienst

De leden van de **CDA**-fractie vernemen graag of de Belastingdienst volgens de regering de overgang naar elektronisch berichtenverkeer op zo korte termijn tot een goed einde kan brengen. Er zijn nogal wat risico's, zoals het tempo waarin dit moet gebeuren, de noodzaak om de Berichtenbox van de Belastingdienst in korte termijn brede bekendheid te geven en de relatie tussen dit project en de vernieuwing van DigiD. Is er een terugvaloptie wanneer het ergens schort?

¹⁴ Kamerstukken II 2014–2016, 34 196, nr. 4, p. 14.

¹⁵ Kamerstukken II 2014–2015, 34 196, nr. 18, p. 21.

4. Budgettaire aspecten

Het moge duidelijk zijn dat de leden van de **ChristenUnie**-fractie moeite hebben met dit wetsvoorstel. De zorg geldt met name ten aanzien van belastingplichtigen die over gering digitale competenties beschikken. De leden vragen de regering een schatting te geven van de kosten van continuering van de papieren belastingaangifte voor deze groep, vergeleken met de opbrengsten (€ 60 mln. per jaar) van totale elektronische verplichtingstelling.

De leden van de vaste commissie voor Financiën zien de reactie van de regering – bij voorkeur binnen vier weken – met belangstelling tegemoet.

De voorzitter van de vaste commissie voor Financiën,
De Grave

De griffier van de vaste commissie voor Financiën,
Van Dooren